

در حالیکه ما کمپاین بین المللی 16 روزه محو خشونت علیه زنان را برای سال 2020 تجلیل مینماییم، ما اعضای شبکه های زنان ولایتی فعال در پانزده ولایت افغانستان، جامعه جهانی را بخاطر حمایت از افغانستان و ایستادن در کنار زنان افغان برای حفظ حقوق شان تحسین میکنیم. افغانستان شاهد یک دور دیگر حمایت سخاوتمندانه ای شرکای بین المللی و متحدانش با اعلام تعهد 13 میلیارد دالر کمک مالی در کنفرانس نوامبر 2020 بوده است.

جامعه ما با توجه به نقش زنان که در عرصه های مختلف بازی نموده اند تغییر کرده و این تغییر خیلی قوی و در حال نهادینه شدن به شکل ساختاری در جامعه میباشد. امروز زنان نه تنها درموقف های بلند مانند سفرا، وزرا و معینان دیده میشوند، بلکه زنان در عرصه های مختلف مانند امنیت، قضا، صحت و غیره مشارکت دارند. میزان سواد دختران نوجوان در مقایسه با میزان سال ۲۰۰۱ که در حقیقت نزدیک به صفر درصد بود، به 37 درصد افزایش نموده است و مرگ و میر مادران از ۱۳۹۰ مرگ در هر ۱۰۰ هزار به ۴۰۰ مرگ در هر ۱۰۰ هزار کاهش یافته است.

با وجود پیشرفتهای اساسی که در رابطه با برابری جنسیتی از زمان شکست نظام طالبان در سال 2001 تا حال صورت گرفته است، زنان افغان هنوز هم زندگی نامطلوبی را به سر میبرند، زیرا کشور ما به شکل متداوم هنوز هم در لست بدترین کشورها برای زنان میباشد. در جریان شیوع بیماری همه گیر (ویروس کرونا)، زنان افغان از بالاترین میزان خشونتهای مبتنی بر جنسیت در بین کشورهای جهان رنج میبرند که 87 درصد از زنان را تحت تأثیر قرار میدهد. خشونتهای مبتنی بر جنسیت مانند ازدواج کودکان، خشونتهای خانوادگی، محرومیت از حقوق میراث، بد و بدل دادن و آزمایش بکارت هنوز هم بشکل عادی جریان دارد. ما به حیث شبکه های مردمی در تماس نزدیک با مردم خود در روستاها فعالیت مینماییم و نقش مهمی در جلوگیری از خشونتهای مبتنی بر جنسیت علیه زنان، افزایش مشارکت زنان در روند صلح و ارتقای دسترسی عادلانه زنان به خدمات عامه مانند بهداشت و آموزش بازی مینماییم.

در سال 2020، با همکاری متنفذین محلی، علما کرام و گروه های جوانان، ما با بیش از بیست هزار نفر در قریه جات ما از طریق گفتگوها و کمپاین منزل به منزل برای هموطنان ما در مورد گسترش ویروس کرونا و اقدامات پیشگیرانه ای که باید توسط همه در نظر گرفته شود، آگاهی دادیم. چون تأثیر همه گیر این ویروس بر روان افراد، منجر به افزایش خشونتهای خانوادگی گردیده است، ما فرصت گفتگوهای محلی را برای مردم خود فراهم نمودیم تا دشواریهای را که در جریان ویروس کرونا و قرنطین تجربه نمودند و تأثیرات منفی آنرا بالای زندگی شخصی و خانوادگی با یکدیگر شریک نمایند. به نظر ما این یک اقدام خیلی مهم بود مخصوصاً که در مرحله ابتدایی و همه گیری ویروس، اکثر مردم حتی به اطلاعات اولیه در مورد این ویروس دسترسی نداشتند.

علاوه بر این، اعضای شبکه های زنان ولایتی به طور منظم با مسئولان بخشهای وزارت امور زنان، صحت عامه و والیان ولایات ملاقات مینمودیم تا مسائل و چالشهایی را که مردم ما در جریان همه گیری این ویروس با آن روبرو بوده اند، شریک نماییم. ما همچنان معلومات در مورد پالیسی ها و برنامه های این ادارات در مورد ویروس کرونا، صحت روانی و خشونتهای خانوده گی، برای آگاهی مردم ما جمع آوری مینمودیم. بعضی از اعضای ما همچنان در جلسات کمیته های هماهنگی، ایجاد شده توسط ریاست های صحت عامه و امور زنان شرکت مینمودند. ما زنان در ولایات مختلف افغانستان زندگی میکنیم و به سطح قره و قصبات همراهی مردم در بخش های مختلف مانند اعمار صلح، حل منازعات، حکومنداری خوب و مقابله با بیماری همه گیر کرونا کار مینماییم. بر گرفته از گفتگوها با ۲۰ هزار نفر، ما میخواهیم به طور خلاصه نظرات خود را در مورد خشونت علیه زنان با همه شرکای ذیدخل از جمله دولت، طالبان، جامعه مدنی و جامعه جهانی شریک نماییم:

1. تأثیر خشونت های خانوادگی بالای کودکان:

در جریان گفتگوها و کمپاین خانه به خانه، ما مشاهده کردیم که خشونتهای خانودگی در فامیل ها نه تنها مادران را تحت تأثیر قرار میدهد بلکه به شدت بر رفاه روان و عزت نفس کودکان نیز تأثیر میگذارد. در جریان رفتار خشونت آمیز نسبت به زنان، مردان به ندرت متوجه میشوند که آنها از نظر روانی فرزندان خود را نیز شکنجه میکنند. ما برای آگاهی مردان در مورد اثرات نامطلوب خشونت علیه زنان بر این موضوع تاکید نمودیم چون خشونتهای نه تنها بالای زنان بلکه برسلامتی فرزندان آنها نیز تأثیر منفی میگذارد. ما دریافتیم که مردان این مسئله را بیشتر جدی گرفتند، زیرا به فرزندان خود (به ویژه پسران) اهمیت میدهند. بنابراین، ما پیشنهاد میکنیم که آگاهی دهی در مورد پیامدهای خشونتهای خانوادگی بالای کودکان افزایش یابد. دختر نسرین خودکشی کرد زیرا تحمل خشونت علیه مادرش را نداشت

<https://www.youtube.com/watch?v=ZeQyW19uVBM&t=17s>

2. نقش اعضای خانواده در منع خشونت:

چنانکه مشاهده کردیم که هر قدر خشونت علیه زنان بیشتر شود، اعضای خانواده معتقدند که این خشونت یک مسئله بین دو فرد است که نباید در آن مداخله گردد. ما دریافتیم که وقتی حذف خشونت به عنوان يك اصول و اخلاق انسانی و دینی مطرح میشود، اعضای خانواده به صورت گسترده نسبت به خشونت‌های خانوادگی موضع قاطع تری میگیرند. بنابراین، مهم است جامعه از نقش مهمی که اعضای خانواده میتوانند در کاهش خشونت علیه زنان با موضع گیری اصولی و اخلاقی داشته باشند آگاهی داده شوند. صحرا توسط خانواده اش مجبور به ازدواج زیر سن شد و توسط شوهرش و خانواده شوهرش مورد خشونت قرار میگرفت، او وقتی به خشونت نه گفته توانست و از شوهرش جدا شد، زمانیکه خانواده اش او را حمایت نمود.

<https://www.youtube.com/watch?v=ZeQyW19uVBM&t=224s>

3. عدالت رسمی و غیررسمی هر دو نسبت به زنان سخت گیر هستند:

هنگام گوش دادن به داستان های قربانیان خشونت، ما متوجه شدیم که سیستم عدالت رسمی و غیررسمی هر دو نسبت به زنان سختگیرانه اند. تامین کنندگان عدالت غیررسمی زنان را در معرض سنگسار و قتل قرار میدهند در حالیکه سیستم عدالت رسمی آنها را در معرض فساد و شکارچیان جنسی قرار میدهد. چندین موارد را در ولایات ما شاهد بودیم که در مقابل صدور حکم مطلوب وکلا و قضات از زنان تقاضای جنسی نموده اند. ما باید ساختارهای مستقلی برای نظارت از عملکرد نهادهای عامه و نشر گزارش های مستقل داشته باشیم. ما دیده ایم که میکانیزم عدالت غیررسمی به طور کلی زنان را از مشارکت در جلسه ها و جرگه ها محروم میکند و تصمیمی که حقوق زنان را نقض میکند صادر میکنند. بنابر این پیشنهاد مینماییم که برای تامین عدالت در تصمیم و حمایت زنان، برای زنان اجازه اشتراک در جلسه و جرگه ها داده شود.

4. آگاهی حقوقی و حمایت از قربانیان خشونت موثر است:

ما در گفتگوها و کمپاین های خود مشاهده کردیم در حالیکه بسیاری از زنان هنوز هم خشونت را به عنوان یک عمل عادی تحمل میکنند، تنها کسانی توانستند در برابر خشونت بایستند که از حقوق اساسی خود آگاه بوده و حمایت حقوقی برایش فراهم شده است. بنابر این کنار اینکه ما آگاهی زنان را در مورد حقوق اساسی آنها افزایش میدهم، همچنان به آنها کمک حقوقی فراهم نماییم. نازو از ولایت ننگرهار فقط زمانی توانست به خشونت نه بگوید که به او حمایت حقوقی فراهم گردید.

<https://www.youtube.com/watch?v=Prq8yGywVFM&t=7s>

5. توانمندسازی اقتصادی زنان را قادر میسازد تا در برابر خشونت

بایستند:

خیلی دشوار و ناامید کننده است برای زنان که حقوق خود را بدانند اما به آنها دسترسی نداشته باشند. ناتوانی در دسترسی و استفاده از حقوق، زنان را اغلباً ناامید ساخته و مبتلا به افسردگی میکند و مجبور به اقدامات سختگیرانه مانند خودسوزی مینماید. ما دیده ایم وقتیکه زنان از نظر اقتصادی مستقل هستند، مردان نه تنها به آنها احترام میگذارند بلکه با آنها رفتار درست به حیث یک فرد برابر میکنند. حتی وقتی حقوق آنها نقض میشود، زنان میتوانند در برابر خشونت و تبعیض بایستند. بنابراین مهم است که ما زنان را برای خودکفایی اقتصادی حمایت کنیم.

6. شناسایی و تقدیر الگوهای ایستادگی در برابر خشونت:

در جریان گفتگوها و کمپاین های خود، ما همچنان مشاهده کردیم که تعداد زیادی از مردان، جوانان، علمای کرام و بزرگان محلی هستند که بر اساس اصول و اخلاق انسانی و دینی با خشونت علیه زنان مخالف هستند و در اعتراض آواز خود را بلند نموده اند. ما باید چنین رهبران و فعالان را به عنوان الگوها در جامعه خود شناسایی و تقدیر کنیم تا دیگران را به ایستادگی در برابر خشونت تشویق نماییم. فاطمه را دوست پسرش حمله نموده رها نمود و خانواده اش هم وی را مجازات نموده از منزل بیرون نمودند اما مردی با شهامت در زندگی فاطمه آمد و با ازدواج و قبولی فرزندش، فاطمه را خوش و امیدوار به زندگی نمود.

<https://www.youtube.com/watch?v=J3H5ArlGriQ>

ما زنان از ولایات افغانستان شاهد تحولات چشمگیری در رابطه با نقش زنان در خانواده‌ها، محلات و جامعه بوده ایم. نتایج همه تلاش‌ها و سرمایه‌گذاری‌ها برای حقوق و پیشرفت زنان اکنون کاملاً واضح و چشمگیر است. ما معتقدیم که تنها راه رسیدن به یک جامعه صلح‌آمیز، از بین بردن خشونت‌ها به سطح خانواده و جامعه، دادن اجازه به همه شهروندان است که به حقوق شهروندی خویش و آزادیهای فردی دسترسی داشته باشند. بنابراین مهم است که ما به تلاشهای خود در راستای ارتقای بیشتر حقوق زنان به عنوان یک ارزش مشترک اجتماعی ادامه دهیم. ما باید خانواده‌ها و افراد را بر اساس نحوه رفتار آنها با زنان و افراد فقیر قضاوت نماییم نه نسبت به موقف، موثرهای زرهی و محافظانشان.

شبکه های ولایتی زنان (Provincial Women's Networks) به عنوان شبکه های مردمی در وزارت عدلیه افغانستان ثبت میباشند و زنان از اقشار مختلف در هر ولایت برای اعتماد سازی و هماهنگی با حامیان خویش جهت حل منازعات، صلح و عرضه خدمات همکاری و فعالیت مینمایند. شبکه های ولایتی زنان PWNs با 30 الی 40 عضو در 15 ولایت (کابل، پروان، بامیان، دایکندی، هلمند، قندهار، ارزگان، پکتیا، ننگرهار، لغمان، کندهار، بدخشان، بلخ، فاریاب و هرات) فعال هستند. این شبکه ها در سال 1391 توسط نهاد برابری برای صلح و دموکراسی (EPD) در هفت ولایت تأسیس شد و بعداً به پانزده ولایت با حمایت تخنیکی دفتر کورداید Cordaid گسترش یافت. اعضای شبکه ها برنامه های ارتقای ظرفیت و آموزش را بر اساس نیاز آنها دریافت مینمایند تا بتوانند به حیث میانجی و مذاکره کننده خوب و موثر در سطح ولایت شان برای حل منازعات و صلح پایدار فعالیت نمایند. تا به حال آنها بیش از 1118 قضایا را با میانجی و دادخواهی حل و فصل کرده اند، که شامل پرونده های چون حل منازعات، خشونت علیه زنان، جلوگیری از ازدواج های قبل از وقت، آموزش و توانمند سازی زنان، اشتغالزایی زنان، مشارکت سیاسی زنان و ارتقای ظرفیت دختران میباشد. اعضای شبکه ها همچنان جلسات منظم را برای تبادل نظریات و تجارب با یکدیگر و با رهبران زن، پالیسی سازان و دیگران دایر می کنند تا دیدگاه و نظریات خود را در مورد منازعات، صلح و حکومتداری شریک و بحث نمایند. فعالیتهای شبکه های ولایتی زنان (PWNs) با توجه به گسترش ویروس کرونا و ارتباط آن با صحت روانی و خشونت های مبتنی بر جنسیت به حمایت مالی سفارت کانادا (CFLI) تمویل گردید.

